

saa, at Jernbanerne ikke drives med økonomisk Udbytte. Men Sagen er jo den, at Jernbanernes Drift har Betydning langt ud over Jernbaneselskabernes Portemonnæ. De er nyttige og nødvendige for os alle. Ligesom derfor Jernbaneselskabets Drift, for saa vidt angaar dets Nytte og Nødvendighed, har Adresse til store Kredse, saaledes er det ogsaa ganske naturligt, at disse store Kredse maa træde til, hvis Jernbaneselskaberne paa et eller andet Punkt ikke kan fyldestgøre Betingelserne for Driften. Det vil sige, at det er Samfundet, os alle, der maa træde til ligesom ved Ekspropriation og paa saa mange andre Omraader, hvor det offentlige hjælper Jernbaneselskaberne. Det er det, det offentlige, Staten bør gøre ogsaa her, medens det er ubilligt at vælte Tabet over paa den enkelte Husejer, som har sit Hus beliggende i Nærheden af en Jernbane, men som ikke har mindste Skyld i, at Jernbanen kører, og at Gnister flyver, og som maaske slet ikke har nogen som helst særlig Fordel af Jernbanen.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Hassing Jørgensen*): Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det er en Betingelse for Domfældelse, at Skaden skal være forårsaget af Gnister, men jeg fastholder, at det Bevis, som herfor fordres fra Domstolens Side, synes mig ganske overordentlig spinkelt, og jeg er slet ikke rokket i min Opfattelse deraf ved det ærede Medlems Bemærkning om, at de indstævnte i dette Tilfælde overhovedet ikke har bestridt, at Ilden kunde være opstaaet ved Gnist fra Lokomotivet. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem, hvorledes man overhovedet skulde kunne bestride den Mulighed, at Branden var opstaaet ved Gnist fra Lokomotivet. Dommens juridiske Berettigelse kunde det selvfølgelig ikke falde mig ind at kritisere. Men jeg synes, at Grundlaget for den Lov, hvorefter Dømmen skal fældes, maa være, at der skal være ført positivt Bevis for, at man ikke har foretaget de Foranstaltninger, som med Rette kunde ventes foretaget i en saadan Virksomhed. Naar det ærede Medlem til Stadighed kommer tilbage til det Synspunkt, at den Skade, som her forårsages, bør bæres af Samfundet, vil jeg gerne spørge det ærede Medlem, om han da mener, der kunde være Grund til at gennemføre en Lov, hvorved Statskassen indtræder som havende den Erstatningspligt, der her er Tale om? Jeg mener for øvrigt, at ved mit Lovforslag lægges Risikoen faktisk

over paa Samfundet som Helhed, eftersom vi alle er Medlemmer af og betaler vort Kontingent til disse Brandforsikringsselskaber. Jeg synes, at man meget godt i den Forbindelse kan forsvare den Betragtning at ved at lægge Erstatningen over paa Forsikringsselskaberne, lægges den i Virkeligheden over paa det hele Samfund, som paa dette bestemte Punkt har indrettet sig saaledes, at de kan bære den. Det vilde man naturligvis ogsaa kunne gøre ved at lade Statskassen betale, men jeg vilde dog gerne høre, om det ærede Medlem kunde tænke sig noget i den Retning, uden at jeg dog paa nogen Maade vilde gaa med dertil.

Hey: Det ærede 5te kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) synes at være tilbøjelig til i denne Sag at dele Tingets Medlemmer i 3 Klasser, hvoraf den ene Klasse kunde betragtes som Jernbanerepræsentanter, den anden som Repræsentanter for Assuranceselskaber, og — hvis jeg forstod det ærede Medlem ret — var den tredje Klasse en Klasse Mennesker, der ikke repræsenterede noget. Jeg synes, at det er lidet heldigt at dele Tingets Medlemmer paa denne Maade efter Interesser, og i alle Tilfælde beder jeg meget om at maatte blive holdt udenfor. Jeg har ikke i denne Sag talt for nogen Interesse, men jeg har gjort mig Umage for at trænge ind i Sagen og danne mig en Mening om den. Og jeg er da kommet til den Opfattelse, at den, der udnytter en Koncession, ogsaa naturligt maa bære Byrden derved, indtil det er bevist, at den er saa stor, at man bør lægge den over paa Samfundet. Men her nytter det ikke, at den højtærede Minister henviser mig til, at hele Svendborg By kan brænde ved en Gnist. Det tør jeg ikke benægte, men vi har ikke i mange Aar haft nogen større Købstadbrand her i Landet. Bevis kan føres, naar man faar sin Statistik i Orden, og Jernbaneselskaberne kommer og siger: Vi har forsøgt at faa den Risiko, som nu paahviler os efter Højesteretsdommen af 15. Oktober 1913, dækket, det koster os saa og saa meget, og dette overstiger vor Evne, vil I hjælpe os? Saa først er Øjeblikket inde, men det er det ikke, saa længe man ikke har ført Bevis for, at Jernbaneselskaberne ikke kan bære den Pligt, de har efter denne Dom.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Hassing Jørgensen*): Til det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (Hey) vil jeg gerne